

We noemen hem Harry

Iedere keer als hij opduikt bij ons familiehuysje in de bossen van Otterlo, gaat mijn hart iets sneller slaan en verandert mijn ademhaling. Wat een toonbeeld van brute kracht, van natuurlijke schoonheid, van subtiele souplesse.

Een paar jaar geleden verscheen hij daar voor het eerst. In het begin zagen we af en toe pootafdrukken en schuurplekken op de bomen, later vingen we wel eens een glimp van hem op, nog weer later vertoonde hij zich openlijk aan ons, zolang we maar niet al te druk bewogen en op redelijke

afstand bleven. En nu, nu vreet hij ongegeneerd het vogelhuisje leeg terwijl wij op nog geen vijf meter afstand voor het raam zitten, knakt hij met zijn gewei jonge lijsterbessen om teneinde de jongste blaadjes of de meest verse bessen te kunnen bemachtigen. Wij staan er bij te kijken en maken foto's. Af

en toe kijkt hij ons een tijdje aan om vast te stellen of we nog wel op de door hem afgesproken afstand blijven. De blik in zijn ogen heeft dan iets hooghartigs, alsof hij zich afvraagt wat wij hier toch in zijn bos doen.

We hebben hem Harry gedoopt. Waarom, dat weet niemand meer. In het dorp heet hij Rudolf en sommige burens noemen hem ook zo. Onterecht, dunkt me, want red-nosed is hij absoluut niet, en hij is al helemaal geen rendier.

Harry is een fenomeen. Al een paar keer heeft hij de pers gehaald en er komen mensen speciaal naar 'ons' bos om hem te zien. Soms lukt dat,

maar ook zien we mensen hem zomaar voorbijlopen terwijl hij op zes meter afstand tussen de bomen staat. Hoe is het mogelijk dat je een beest ter grootte van een klein paard met een meter gewei op zijn kop over het hoofd ziet? Waarschijnlijk staat hij dan stilletjes te gniffelen.

Als het hem zo uitkomt kan hij heel welwillend zijn, zoals toen we een feest vierden met een stuk of veertig gasten en Harry op zijn doolie gemak vlak langs het huis liep, als wilde hij komen feliciteren. Maar op mijn zestigste verjaardag vertoonde de lummel zich niet.

In de bronstijd neemt hij, gedreven door zijn hormonen, de wijk naar het Planken Wambuis of de Hoge Veluwe om dan rond februari weer bij ons op te duiken. Dit jaar zal dat niet meer gebeuren; Harry keek in september niet goed uit bij het oversteken van de provinciale weg.

Ook van de voorkant van de lijnbus uit Arnhem was niet veel over.

Otterlo, 7 februari 2015

